

Deixant la crisi enrere

ANTONI

ABAD

President de la
patronal CECOT

Arriba el moment de la veritat. Quan el lector llegeixi aquest article ja s'haurà constituït el nou govern de l'Estat, que haurà de fer front a una situació especialment complicada. Òbviament, aquesta crisi ha deixat una cosa clara, i és que el nostre model econòmic està obsolet. Hem gastat més del que teníem i això ens ha malacostumat a tots. Si no volem acabar com els països rescatats, hem de dirigir els nostres esforços cap a un altre model. Això vol dir refundar les bases de competitivitat.

Ja no és moment de parlar més de crisi, sinó de prendre decisions. Dels nous governants cal esperar que prenguin aquelles mesures que siguin necessàries per reactivar la nostra economia.

Tot respectant l'equilibri pressupostari, cal sacejar les prioritats i partides per donar cabuda als incentius i estímuls al creixement de l'economia, especialment via innovació i internacionalització, i a les inversions productives.

Deixem mentalment la crisi enrere! Reconeixent les dificultats del moment present i del futur immediat, ara ja estem en un nou paradigma. Més risc, més implicació, gestió més eficient, recursos escassos i més cars, agilitat, anticipació i cooperació, en són les claus per transitar-hi.

I predisposem-nos a convida-hi. El codi intern de cadascú de nosaltres passa per la nostra generositat en el terreny de les nostres actituds personals. Inspirat en valors i actituds constructius i d'esforç.

En un altre pla de coses, s'hauran de dur a terme canvis i reformes, de caràcter financer, que poden ser bàsics per donar liquiditat immediata al sistema. Sóc partidari del concepte "banc dolent" al qual les entitats bancàries poguessin traslladar els seus actius tòxics per millorar, així, els seus balanços i d'aquesta manera disposar de capital "lliure" per augmentar les línies de finançament que està reclamant el teixit empresarial i també els particulars.

En aquesta línia, caldria també fomentar una regularització fiscal, basada en el retorn de capitals de l'estranger, que ens podria fer recuperar fins a 50.000 milions d'euros. Aquesta mesura s'ha posat en pràctica als països desenvolupats de l'OCDE, amb molt bons resultats. Es tracta d'aplicar aquests diners a finalitats econòmicament interessants, des de l'ampliació de capital de les empreses fins a cofinançar l'anomenat "banc do-

PEP DUIJANS

Ja no és moment de parlar més de crisi, sinó de prendre decisions. Dels nous governants cal esperar que prenguin les mesures necessàries

lent" o noves infraestructures intel·ligents.

També voldria recordar altres temes estructurals que ens han d'ajudar a tornar a la via de la competitivitat econòmica.

En primer lloc, no podem ajornar més una veritable reforma laboral. Però inicialment caldrien un reduït nombre de mesures "trencadores" per fer pràctiques, veritables proves pilot, adreçades a col·lectius concrets com ara emprenedors de nous negocis, microempreses o autoemprenedors. Aquestes mesures serien molt benvingudes. Es tractaria de generar un corrent de confiança a la contractació per reduir l'atur i alhora dismi-

nuir l'economia submergida.

En segon lloc, cal apostar pel desenvolupament d'una autèntica política industrial. Cap país de les dimensions i de les ambicions del nostre pot ser realment competitiu sense una estructura equilibrada entre el turisme, el comerç, la construcció, el sector primari, el coneixement, els serveis i la indústria.

A Catalunya, la indústria i els serveis directament vinculats a aquesta suposen més de la meitat del valor afegit de l'economia. Es respira aquesta consciència entre els governs i en l'opinió pública? Siguem conscients que cal reforçar de totes totes aquesta fortlesa.

En tercer lloc, cal afrontar d'una vegada la reforma educativa. Res més estratègic per remuntar persones i economia. S'ha de fer un canvi real en els principis, tornant a valorar la cultura de l'esforç i l'aposta pel talent. En definitiva, tornar a apostar per l'excel·lència.

I, per acabar, serà necessari una reforma del sistema fiscal a fons per fixar l'equitat fiscal entre territoris, amb l'objectiu de cercar un model de concert econòmic basat en l'esforç i l'aportació de ciutadans i empreses.